

בניה המשפט המחוזי בבאר-שבע
במני כבוד הרכב הערעורים

המערערת:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז דרום - פלילי
רח' התקווה 4 באר-שבע, מיקוד 84105
טלפון: 08-6264670 פקס: 08-6264668

- נגד -

המשיב:

סבטלנה בת אחרון קגן

יליד 1969, ת.ז. 314184805

מרחוב רד"ק 28/13

באר - שבע

באמצעות ב"כ עו"ד נועם בונדר - סניגוריה ציבורית

מרחוב הציונות 83/22

אשקלון

טלפון: 052-3876719

הודעת ערעור על קולת העונש

מוגש בזה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר - שבע (כבוד השופט ג' אמוראי), מתאריך 28/12/09, בת.פ. 2091/06, במסגרתו, הורשעה המשיבה בעבירות כמפורט להלן: איסור התעללות בבעלי חיים - עבירה לפי סעיף 2(א) ביחד עם סעיף 17 לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד - 1994 (להלן: "חוק צער בעלי חיים"), תקיפת שוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז - 1971 (להלן: "חוק העונשין"), והפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום בהן חורשעה המשיבה, עפ"י הודאתה, מייחסות לח עבירות של התאכזרות מזוויעה ונשנית לגור כלבים וכלבה בוגרת, שהיו באחריותה, בכך שהשליכה אותם, באישון ליל, מחלון דירתה בקומה הרביעית. המשיבה הגדילח לעשות, ומשהושבה הכלבה הבוגרת למשמורתה, היא השליכה אותה פעם נוספת מחלון דירתה. כתוצאה ממעשיה של המשיבה, נגרמו לכלבים חבלות חמורות, הנאות לידי ביטוי בריסוק רגליהם האחוריות ובדימומים בכל חלקי גופם.

בחמשך, המשיכה המשיבה במעשיה האלימים, הפעם כלפי שוטרים, שהוזעקו למקום ע"י שכנים המומים לאחר שהבחינו בשני הכלבים מתבוססים בדמם ברחוב, היות ולא היה ביכולתם לזוז. בתחילה, סירבה המשיבה להתלוות לשוטרים לחקירה, ומשהודיעו לה כי היא עצורה, היא תקפה בתגובה את אחד השוטרים, בכך שדחפה אותו וניסתה לנשוך אותו באוזנו.

בעקבות הרשעתה כאמור, נדונה המשיבה לעונש של מאסר מותנה בן 9 חודשים למשך 3 שנים מיום גזר הדין, שלא תעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים ואו כל עבירה אחרת כלפי בעל חיים ו/ או כל עבירה בניגוד לסימן ג' לפרק ט' לחוק העונשין.

הנימוק השלישי להמלצת שירות המבחן נעוץ בחוות דעת של הגורמים המטפלים במשיבה, במסגרת ההליך השיקומי שהמשיבה עוברת לכאורה, במסגרת שחרורה המוקדם ממאסר, ובדפוסים ההתמכרותיים שלה (ראה תסקיר עמ' 1 פסקה שלישית ועמ' 2 פסקה שלישית).

מצ"ב תסקיר שירות המבחן – נספח המסומן "ח" (מוכנס למעטפה על מנת לשמור על פרטיות המשיבה).

13. בתאריך 23/2/09, נשמעו הטיעונים לעונש מטעם הצדדים.
 ב"כ המדינה הגישה לבית המשפט את גיליון הרשעותיה של המשיבה.
מצ"ב גיליון ההרשעות - נספח המסומן "ט".

ב"כ המדינה ביקש להשית על המשיבה עונש של מאסר ממושך בפועל, וביססה את בקשתו, בעיקר, על חומרת מעשיה של המשיבה, אכזריותם והתוצאות הרות האסון שגרמה לשני הכלבים חסרי הישע, שרגליהם האחוריות רוסקו כתוצאה מחטחתם לרצפה מחלון הקומה הרביעית.
 ב"כ המדינה המשיך ונימק את בקשתו להשית עונש מאסר ממושך, בעברה הפלילי של המשיבה, המלמד על דפוס טבוע של אלימות אכזרית, שבגינה אף ריצתה מאסר בן 18 חודשים, ובתסקיר המלמד על דפוסיה האלימים, בהעדר לקיחת אחריות על מעשיה, קשייה בהבנת חומרת מעשיה וקשייה לחשוף את מניעה לביצוע העבירה.

14. ב"כ המשיבה ביקש מבית המשפט להשית על המשיבה עונש צופה פני עתיד, אך לאור חומרת העבירות, סבר ב"כ כי העונש הראוי, לכל היותר, הנו מאסר בפועל למספר חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות.
 ב"כ המשיבה ציין שחרף העובדה כי מדובר בעבירות חמורות, וחרף העובדה כי אין כל נימוק שיש בו להצדיק את מעשיה של המשיבה, יש להקל בעונשה, כאמור לעיל, לאור העובדה כי היא הודתה בכתב האישום עוד לפני שמונה לה סניגור, בכך לקחה אחריות מלאה על מעשיה, וחסכה בזמן שיפוטי; לאור העובדה כי לא נפתחו לה תיקים פליליים מאז ביצוע העבירה; לאור התנהגותה החיובית במהלך מאסרה (שאף עמדה בבסיס חסכמת המדינה לנכות שליש מתקופת מאסרה); לאור העובדה כי אינה צורכת עוד אלכוהול; ולאור חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה.

חמשיבה הסבירה לבית המשפט הנכבד קמא את המניע למעשיה, בציינה "הייתי עדיין בהשפעת אלכוהול, וברוב של חבן זוג שלי ולא חשבתי על מעשיי".
מצ"ב פרוטוקול הדין – נספח המסומן "י".

15. בתאריך 28/12/09, גזר בית משפט קמא הנכבד את דינה של המשיבה לעונש אשר פורט לעיל.
מצ"ב גזר דין מתאריך 28/12/09 – מסומן כנספח "יא".

1. בית המשפט הנכבד קמא שגה בגזרו על המשיבה עונש, אשר אינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשעה, נסיבותיהן, תוצאותיהן ומשמעותן החברתית, ואשר אינו משקף במידה הראויה את החשיבות שבהרתעת המשיבה, אשר אינה יראה את הדין.

2. עמדת המערערת היא, כי בנסיבות המקרה, העונש שנגזר על המשיבה אינו מבטא את נורמת הענישה הראויה במקרים כגון אלה, ואין בו יישום ראוי של עקרון ההלימה בענישה, כמו גם עקרון ההרתעה – הרתעת המשיבה והרתעת הרבים.

3. בית המשפט הנכבד קמא שגה בכך שגזר על המשיבה עונש שאינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשעה, ואת מהותן, עבירות שכללו התאכזרות אלימה, מזוויעה ונשנית, כלפי שני כלבים, גור כלבה וכלבה בוגרת, חסרי ישע, שהיו נתונים באחריותה ובמשמורתה, ואינו הולם ומידתי לזילות הבוטה והחריגה לחייהם ולשלומם של הכלבים.

בהתאם לעובדות כתב האישום בחן הורשעה המשיבה והסבריה לעניין זה, כאמור בתסקיר שירות המבחן ובמעמד הטיעונים לעונש, בתגובה למריבה שפרצה בינה לבין בן זוגה, החליטה המשיבה לכלות את זעמה בשני כלבים חסרי ישע שהיו באחריותה מזה מספר חודשים, בכך שהשליכה, באישון ליל, את גור הכלבים ואת הכלבה הבוגרת, בזה אחר זה, מחלון דירתה, הממוקם בקומה הרביעית בבניין מגורים.

בשלב השני, בחלוף מספר שעות, ומייד לאחר שהכלבה הבוגרת הושבה למשיבה, לסברתה המוטעית, למקום מבטחים בבית בעליה, החליטה המשיבה לשוב ולהתאכזר פעם נוספת לכלבה הבוגרת שהיתה באחריותה, והשליכה אותה מחלון דירתה.

כתוצאה ממעשיה האכזריים של המשיבה, נגרמו לגור הכלבים ולכלבה הבוגרת חבלות חמורות, שבאו לידי ביטוי בריסוק רגליהם האחוריות ובדימומים

בשלב השלישי, הפגינה המשיבה פעם נוספת את דפוסיה האלימים, הפעם כלפי נציגי אכיפת החוק, ולימדה על עצמה כי אינה יראה את הדין, גם לאחר מעשיה האכזריים שפורטו לעיל. משהגיעו רשויות אכיפת החוק לביתה של המשיבה, וביקשו לעכבה לחקירה, היא סירבה להתלוות אליהם. לאור התנהגותה של המשיבה, והחשדות לביצוע מעשים אכזריים מצדה, לאחר מציאת גור הכלבים והכלבה הבוגרת מתבוססים בדמם ברחוב, נאלצו השוטרים להודיע למשיבה כי היא עצורה, ומשביקשו לכבול אותה, תקפה המשיבה את אחד השוטרים בתגובה, בכך שדחפה אותו וניסתה לנשוך אותו באוזנו.

4. בית המשפט הנכבד קמא שגה אף בכך שלא נתן משקל מתאים לתוצאות מעשיה האכזריים של המשיבה, ולאטימות המוחלטת שגילתה המשיבה כלפי מצבם של הכלבים, לאחר שהשליכה אותם בחסות החשיכה מחלון דירתה.

בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל מתאים לתוצאות מעשיה המזוויעים של המשיבה, אשר גרמה לכלבים שבאחריותה, לחבלות חמורות, העולות כדי סכנת חיים ממשית, ולחשש להשלכות הרות אסון על המשך איכות חייהם, לאור חעובדה כי רגליהם האחוריות רוסקו והם דיממו. הכלבים חסרי הישע נותרו במקום השלכתם עד למציאתם ע"י שכנים טובי לב, שהזעיקו את רשויות אכיפת החוק, במיוחד גור הכלבים, שנאלץ, לאור מצבו הרפואי, להיוותר מיוותם, החל משעות הלילה המאוחרות, המקשות על איתורו והבחנה במצבו ע"י אחרים, במקום השלכתו ע"י המשיבה, עד לשעות הבוקר.

ציווי אנושי זה, שעניינו הגנה על בעלי החיים, הותווה ע"י בית המשפט העליון, ברע"א 1685/96 עמותת תנו לחיות לחיות נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ, פד"י נא(3), 832,847, כאמור בדברי כבוד השופט חשין, שהדגיש כי:

"...תחושת החמלה שאנו חשים כלפי בעל חיים שמתעללים בו נובעת ממקום עמוק בליבנו, מרגש המוסר שבנו, רגש הנחרד נוכח בגיעה בחלש ובחסר ההגנה. צויו מלידה להגן על החלש ובעלי החיים הם חלשים. בעלי חיים לידי אדם הוא כילד תמים וחסר הגנה. התעללות בילד תזעזע אותנו וכן היא התעללות בחיה. החיה - כמוה כילד - הנה תמימה אין היא מכירה ברוע ואין היא יודעת כיצד להתמודד עמו..."

7. תמימותם של בעלי החיים, העדר היכרותם ברוע לב, ובעיקר העובדה כי הם נעדרים כלים להתמודד עם גילויי אכזריות מזוויעים שמופנים כלפיהם, נתפסת, בצער רב, ע"י פרטים בחברה כמתן רשות להתאכזר אליהם. כך במקרה דנן, עת המשיכה כילתה את זעמה כלפי בן בשני כלבים חסרי ישע שהיו באחריותה, ובשוות נפש של ממש השליכה אותם, בזה אחר זה, מחלון דירתה בקומה הרביעית, באישון ליל, המקשה על הבחנה בהם ובמצבם (וכראייה גור הכלבים נמצא רק בשעות הבוקר, כשהוא מתבוסס בדמו ומבלי יכולת לנוע או להזעיק עזרה, בשל מצבו הפיזי).

לדעת המערערת, דווקא בשל העובדה המצערת כי אנשים רבים רואים ליתן רשות לעצמם להתאכזר לבעלי חיים, בשל חולשתם ותמימותם, מחייבת, את בתי המשפט בישראל, כמשקפים ערכי חברה ומעצבים אותה על פיהם, החמרה בענישתם של עבריינים אלה.

8. המערערת סבורה כי בית המשפט הנכבד קמא שגה משלא נתן משקל מתאים לעברה הפלילי של המשיבה, אשר לחובתה הרשעות קודמות בעבירות של אלימות חמורות כלפי חסרי ישע ובני אדם. במיוחד הדברים אמורים, לאחר שהמשיבה ביצעה את העבירות נשוא התיק שבערעור, לאחר שכבר זכתה להזדמנות ע"י בית המשפט, הגם בהתחשב בעובדה שבצעה מסכת עבירות אלימות כלפי בני אדם, הכל כפי שיפורט להלן.

א. ת"פ 2309/02 (ביהמ"ש שלום באר – שבע)

1. בתאריך 4/9/02, הורשעה המשיבה בעבירות של תקיפת קטין או חסר ישע ע"י אחראי עבירה לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, והיזק לרכוש במזיד – עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לכתב האישום, בתאריך 17/4/02, תקפה המשיבה את בתה, קטינה בת 6 שנים, בכך שצבטה אותה בחוזקה בלחייה והכתה בפניה. כתוצאה ממעשיה של המשיבה, נגרמו לקטינה סימנים אדומים על לחייה. משהגיע אביה של הקטינה לדירה, והבחין בסימנים על לחייה של הקטינה, כעסה המשיבה עליו, ובתגובת החלה להשליך חפצים שונים לעברו, כך שתוא נחבל באמת ידו השמאלית.

מצ"ב כתב האישום - נספח המסומן "יב".

2. בתאריך 10/11/03, גזר בית משפט השלום בבאר – שבע את דינה של המשיבה, והסתפק בעונש של מאסר מותנה של 5 חודשים למשך שלוש שנים, שלא תעבור על עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

4. בתאריך 23/1/08, דחה בית המשפט העליון, בע"פ 9359/07, את ערעורה של המשיבה על חומרת עונשה.

מצ"ב פסק הדין – נספח המסומן "יז".

9. בית המשפט הנכבד קמא שגה אף בכך שהתעלם מהמלצתו של שירות המבחן, לפיו יש לחשית על המשיבה עונש הרתעתי בדמותו של מאסר, ולו מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, לצד השתתפות מאסרים מותניים, ואף שגה כשהתעלם מהנימוקים כבדי המשקל העומדים בבסיס המלצה זו, כפי שאלה נפרסו בהרחבה וביסודיות, במסגרת התסקיר, ומסגרת התווית המצב העובדתי על יזו (ראה עמ' 1 פסקה רביעית לגזר הדין).

בית המשפט הנכבד קמא התעלם ממסוכנותה הרבה של המשיבה לבני האדם ולבעלי החיים, ומהחשש הממשי, בנסיבות העניין, לסיכון להישנות התנהגותה האלימה של המשיבה, כעולה מהמפורט להלן: לקיחת אחריות חלקית בלבד, הבאה לידי ביטוי בהסברה המצמרר של המשיבה להשלכת הכלבים חסרי הישע כתגובה לכעסה הרב כלפי בן זוגה ולאור העובדה כי שתתה אלכוהול באירוע; יחסה של המשיבה כלפי קורבנות העבירה, לנזקים שגרמה, למניעה לביצוע העבירה וגרסתה לנושא תקיפת השוטר; דפוסייה של המשיבה ובאורח חייה וחוות דעת של הגורמים המטפלים במשיבה, במסגרת ההליך השיקומי שהמשיבה עוברת לכאורה, במסגרת שחרורה המוקדם ממאסר; ובדפוסים ההתמכרותיים שלה. יתירה מזאת, בית המשפט הנכבד קמא נקלע לדבר טעות, כשהסתמך, בין יתר נימוקיו להקל בעונשה של המשיבה, בהסתפקות בהשתתפות מאסר מותנה, על עמדתו לכאורה של שירות המבחן, בעוד שבפועל התסקיר ממליץ להשית עונש ממשי והרתעתי, כפי שגם בית המשפט הנכבד ציין בראשית גזר הדין

10. שגה בית המשפט הנכבד קמא בכך שנתן משקל מופרז בגזירת דינה של המשיבה לנימוקים לקולא, כאמור בחלוף הזמן, במאסר הממושך אותו ריצה המשיבה בגין עבירות שבוצעו לאחר התיק נשוא הערעור, בשחרורה המוקדם של המשיבה והשתלבותה במסגרת תעסוקתית, בהודאתה, בשיקולי ענישה (גמול הרתעה ושיקום), ובעמדת שירות המבחן.

אין מחלוקת כי המשיבה הודתה בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום, אך ספק, לדעת המערער, אם יש ליתן לעובדה זו, בנסיבות העניין, משקל כה גבוה בנימוקים להקלה בעונשה, לאור העובדה כי המשיבה לקחה אחריות חלקית בלבד על מעשיה, כאמור בתסקיר שירות המבחן, וכאמור בהסבריה הדחוקים למעשים כה אכזריים ונשנים כתגובה למריבה עם בן זוגה, ובמיוחד לאור העובדה כי בעודה ממתינה לגזירת דינה בתיק נשוא הערעור, הרהיבה עוז וביצעה עבירת אלימות אכזרית כלפי חברתה, כאמור בתי"פ 8141/07.

כפי שצויין לעיל, לדעת המערער, אין ליתן משקל גבוה, אם בכלל, בנסיבות העניין, לחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, ולעובדה שהמשיבה ריצתה מאסר ממושך בגין עבירת אלימות נוספת, לאור העובדה כי מרבית הדחיות בתיק היו מטעמה של המשיבה, לאור העובדה כי המשיבה נמנעה מצירוף התיק לתיק אחר, או למצער נמנעה מהבאה לסיוס התיק נשוא הערעור, ובעיקר מהעובדה כי ביצעה את עבירת האלימות הנוספת בעודה ממתינה לבחינת עניינה ע"י שירות המבחן ולגזירת עונשה.

